

der ikke ere Socialdemokrater, ikke have kunnet gaa med det ærede Medlem, kunne vi det ikke, fordi deres Foreninger udelukkende paa en eller anden Maade ere Partiforeninger. Var det ikke det, jeg hævdede paa hele Finansudvalgets Vegne i Fjor under Andragendebehandlingen? Jeg sagde: Vi staa ikke her og skulle tage Parti for det ene eller det andet religiøse eller politiske Parti. Det, vi fra Venstres Side ville, er at komme ind under Frihed til alle Sider. Naar jeg nu hævder, at disse Foreninger ere rene og skære partipolitiske Foreninger, saa skal jeg ingen ringere bruge til at kapitelfæste det med end P. Knudsen, og der er dog vel blandt alle Socialdemokrater intet højere og bedre Medlem end den forhenværende Folketings- og Landstingsmand P. Knudsen. Han udtalte i 1900 ved de samvirkende Fagforeningers Møde: „Fagforeningerne ere udsprungne af deres politiske samfundsmæssige Bestræbelser. Vi staa ikke skilte i et politisk og et fagligt Parti. Den faglige og den politiske Fløj danne tilsammen det socialdemokratiske Parti, der i sluttet Række kæmper for Socialismen.“ Det ønsker jeg netop at slaa fast, thi saa forekommer det mig, at det er en ren, skær og klar Partiforening. Endvidere udtalte den samme P. Knudsen paa Arbejderkongressen: „Hvis vor Fagforeningsbevægelse ikke i sig selv havde været socialistisk, havde den tabt sin indre Kraft og havde intet kunnet udrette.“ Naar vi forhandle disse Forhold, forekommer det mig, at det er godt, at vi komme til at staa paa dette Grundlag, at disse Foreninger ere rene, skære, socialistiske, politiske Partiforeninger. Det ærede Medlem for Helsingør (Rasmussen) nikker til mig, altsaa vi have forstaaet hverandre, vi ere enige, og det glæder mig, thi saa ere vi allerede komne et Stykke frem.

Hvad er det nu, det ærede Medlem kommer og forlanger af os Venstremænd og Højremænd og alle dem, der ikke ere Socialdemokrater? Han forlanger, at vi skulle forlange af Regeringen, at den først og fremmest skal støtte det socialdemokratiske Parti. Men det er jo dog et alt for urimeligt Forlangende. Det vilde jo være lige saadan, som om vi Venstremænd vilde sige: Alle Folk have at melde sig ind i en Venstreforening, og de, der ikke ville det, ere Skruebrækkere og foragtelige Personer! Er det da Frihed, dersom vi Venstremænd optraadte paa den Maade? Det skulle de Herrer Socialdemokrater ikke slippe fra, at de have selv gennem deres

første Mand i Landet hævdedt, at disse Fagforeninger ere udelukkende politisk socialistiske Foreninger. Det ønsker jeg saa stærkt og kraftigt at pointere, og kunne vi først faa det slaaet fast for alle, ere vi allerede et godt Stykke i Lag med at forstaa hverandre, og saa kunne vi maaske naa at komme til en Forhandling, som der kunde komme et Resultat af. Jeg er ikke Socialdemokrat, og derfor vil jeg ikke være med til at støtte et Parti, som jeg tror ikke er saa godt som det Parti, jeg selv tilhører.

Men nu skal jeg gaa et Skridt videre, og det ærede Medlem skal saamænd faa Eksempler nok. Jeg tør ikke vove at friste Formanden alt det, jeg kunde have Lyst til, men jeg skal dog alligevel nævne et Par Eksempler. Det ene skal jeg personlig indestaa for, for de andre skal jeg kunne skaffe berettigede Vidnesbyrd for, at de ere rigtige. Det ærede Medlem maa godt komme efter Mødet, saa skal jeg opgive ham mine Hjemmelmænd og Vidner. Jeg plejer ikke at rette den Slags Beskyldninger i denne Sal, hvor vi have Talefrihed mere end andetsteds, uden at være i Stand til at bevise det. Det Tilfælde, jeg først vil nævne, har jeg selv oplevet. Det gælder Det forenede Dampskibsselskab og illustrerer, at Direktør Brandt og Socialdemokraterne, de ere saamænd hverandre værd, de ere lige store Aristokrater og Brutaliteter paa begge Sider. I Fjor Foraar, da Konflikten kom mellem Havnearbejderne i Kjøbenhavn og Brandt, modtager Ritzaus Bureau en skøn Dag et Telegram fra den socialdemokratiske Bladredaktør i Horsens om, at nu have ogsaa Havnearbejderne i Horsens nedlagt deres Arbejde og vilde ikke arbejde, da Brandt vilde slaa til deres Kammerater i Kjøbenhavn. Som Følge deraf kom der ingen af Det forenede Dampskibsselskabs Skibe til Horsens mere. Det er jo klart, der var ingen Havnearbejder, der vilde løse Skibene, derfor kunde der ingen Skibe komme. Nu er Horsens jo ingen lille By, det er en By paa 20—30,000 Mennesker, og det var et stort Savn for den at undvære disse Skibe. Der er for Handelsstanden her i Landet den store Fordel ved at benytte Det forenede Dampskibsselskabs Skibe, at derved kunne de uden Omladning sende Varer til Udlandet, hvorimod Varerne, naar de tage disse Smaaselskabers Skibe, af hvilke der er en Del i Kjøbenhavn, skulle omlades for at komme til Udlandet, og der var derfor megen Misfornøjelse over, at denne Forbindelse ikke var bleven